

Havlová, Eva

Přenášení názvů rostlin : Stanislavu Žažovi k osmdesátinám

Linguistica Brunensia. 2009, vol. 57, iss. 1-2, pp. [73]-79

ISBN 978-80-210-4891-1

ISSN 1803-7410 (print); ISSN 2336-4440 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/115094>

Access Date: 27. 11. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

EVA HAVLOVÁ

PŘENÁŠENÍ NÁZVŮ ROSTLIN

Stanislavu Žažovi k osmdesátinám

I když název článku velmi připomíná název vynikající knihy Z. Hladké (*Přenesená pojmenování rostlin v českých dialektech*), je zaměření článku jiné: kniha Z. Hladké pojednává především o přenesení názvu z oblasti nebotanické do botanické, kdežto v tomto článku jde o přenášení názvu z jedné rostliny na druhou. Navíc podávám kromě nářečního materiálu českého i materiál z dalších slovanských jazyků, zejména východoslovanských; názvy z jiných slovanských jazyků, uvedla-li jsem jejich úplný soupis už jinde, zaznamenávám jen ilustračně. Velkou pomocí mi byl i jedinečný slovník Marzellův. Jeho hesla, jejichž záhlaví tvoří vědecký a německý název botanického druhu, obsahují za názvy, seřazenými podle jejich sémantické motivace, oddíl „Übertragungen“, kde jsou uvedeny názvy přenesené od jiných rostlin.

Zde si jako příklad přenesených i nepřenesených názvů uveďme pojmenování blatouchu bahenního (*Caltha palustris*).

Nejprve zcela stručně názvy nepřenesené, vycházející přímo z charakteristických rysů blatouchu (úplný výčet názvů ve slovanských jazycích v. Havlová 2006):

a) Roste na vlhkých místech. Odtud ruský botanický název *калужница*, ukr. *калюжниця*, lidové *болотниця* ap. (Sabadoš), lidové br. *калужница* (Rasl. svet), č. *blatouch*, dial. *blaťák* (Hadač 1996), *potočník* (Kosík), slk. *blatúch* ap., též *mlačník* od *mláka* ‚kaluž‘, b. botanické *блатняк*, obdobně v slovinštině, srbocharvátštině aj., sr. i něm. *Wasserblume*, *Bachblume* (Marzell).

b) Kveté v máji. Odtud málo časté č. *kvítí májové* (Kosík), *májovec* (Hadač 1996), podle svátku sv. Jiří na slovanském jihu: b. *гергьовско цвете* (Achtarov) aj. Stejně v něm. *Osterblume*, *Georgiblume*, dán. *majblom*, franc. *fleur de mai* aj. (Marzell). Patrně jako název přímo vycházející z jarní doby květu můžeme označit i r. dial. *курослеп болотный*, *куриная слепота* ap. (Ann.), ukr. dial. (*куряча*) *сліпота*, *сліпаки* ap. (Sabadoš) i br. dial. *жоўты кураслеп* (Kiselevskij). I když podobný název mají ve východoslovanských jazycích i jiné rostliny kvetoucí brzy na jaře (např. r. botan. *курячья слепота* *Myosotis palustris*, pomněnka bahenní, ale i řada dalších, výčet v. Havlová 2003: 406), nelze tu vysledovat přenesení

názvu z jedné rostliny na druhou. Všechny vyšly z lidové pověry, že jarní květy léčí hemeralopii (č. *vlčí mlhu*, slez. *kuřy slep*). O vztahu nemoci a názvů rostlin stručně i Slav. drevn. III 59

c) Má žluté lesklé květy. Odtud ukr. dial. *жоўтяниця, жоўті квіти* (Saba-doš), br. dial. *жаўтушнік* ap. (Rasl. svet), č. lid. *žluťák, žloutviček, zlatý květ* (Kosík), *žlutoples(k)* (Hadač 1996), obdobně v jiných jazycích. Žlutá barva připomíná máslo, odtud br. dial. *маляначка, малячки* (Rasl. svet), č. lid. *květ máslový, máselka, mastný knedlík* aj. (Kosík), či vaječný žloutek, odtud č. dial. *žloudek* (Hadač 1994), *vajčák, vaječník* (Kosík). Ale zcela ojedinělé r. *желток яичный*, *blatouch* se pokládá za přejaté z něm. *Dotterblume* (Ann. 79).

Nepatří sem však název *blatouchu volské oko, volí oko* ap., neboť jeho motivací není onen vaječný pokrm s výrazným žloutkem uprostřed. Tento název totiž už patří mezi názvy přenesené od jiných rostlin.

A) U názvu *volské oko* jde totiž o kalk středověkého názvu *buphthalmus* (z ř. *βούς* ‚býk‘ a *ὄφθαλμός* ‚oko‘), též v latinizované formě *oculus bovis*. Označuje více rostlin, dnes je *Buphthalmum* mezinárodním botanickým názvem pro č. *volovec*, slk. *volské oko*. Podle starého herbáře Mattioliho (MatHáj 372) vychází pojmenování z toho, že květ je velký jako volské oko; výklad přijímá i Machek 1954: 242, nejnověji Sauerhoff 128. Z onoho starého názvu jsou i další jména této rostliny: něm. botan. *Rindsauge*, lidové *Rindsglotze, Ochsenauge*, angl. *oxeye* (Sauerhoff l.c.), fr. *oeil de boeuf*, ital. dial. *oecc de bò*, rum. *ochiu-boului* (Marzell I 696), ve slovanských jazycích p. *wołowe oko, wołook* (Rost.), sln. *govejsko oko* (Simon.), r. *воловий глаз, воловье око* (Ann. 73).

Ale ve starých herbářích označuje *buphthalmum/oculus bovis* i další rostliny: kopretinu bílou (*Chrysanthemum leucanthemum* = *Leucanthemum vulgare*): č. lidové *buličí oko, kuří oko*, u Pardubic *kravské oko*, těšín. *volí oko*, u Semil *volovo oko, volovské oko* (ČJA II 266), p. *wołowe oko* (Rost.), b. *бивољско око* (BER), s. botan. *волоовско око*, lid. sch. *bivolsko oko, božje oko, volovo (volovsko, voluje, volujsko, volje) oko, govede oko* (Simon.), slk. *volové oko* (Buffa); z neslovanských jazyků uvádí Marzell I 957–960 st. něm. *Rindsaug*, dial. *Stierenaug, Ochsenauge*, angl. *oxeye daisy, greatoxeye*, franc. *oeilboeuf* ap. — Ze staršího rodu *Buphthalmum* se vydělil i dnešní rod *Telekia*. Proto i druh *Telekia speciosa* s českým botanickým názvem *kolotočník ozdobný* má české lidové názvy *volské oko, buličí oko, buličí očko* (Kosík), překladem jeho staršího názvu *Buphthalmum* je i něm. *Rindsauge* a lit. *jautakė* (z lit. *jautis* ‚býk, vůl‘ a *akis* ‚oko‘), v. Marzell I 696. — Rovněž *Prunus spinosa*, slivoň trnka, měla dříve vědecké označení *Buphthalmum spinosum*. V češtině nenalzáme stopy toho starého zařazení, ale je v starším ch. *voluje oko* (Simon. ze Šulka). — Také netřesk střešní, *Sempervivum tectorum*, měl v starých pramenech název *buphthalmos*, což zanechalo stopy v starším r. *воловий глаз, око воловье, глаз бычий*, v. Ann. 325 pozn.

Přenesení na *blatouch* nalzáme kromě češtiny (v. výše) i v polštině: stp. *wołowiec* (Sl.stp.), p. dial. *wole oko, wole oczu* (SW), ale i v dalších jazycích: něm. *Ochsenaug'n*, angl. *bull's eye*, švéd. *kalföga*, fin. *vasikau silmä*, doslova ‚telecí oči‘ (Marzell I 743). Snad byla důvodem přenesení velikost květu.

Asi z blatouchu byly podobné názvy přeneseny na upolín evropský, *Trollius europaeus*, pro podobnost žlutých, zakulacených květů: kromě č. *buličí očka*, *buličí oka*, *volí očka*, *volské oko*, *bolečko* aj. (Hladká 2000: 151n, Jirásek 1957: 298, Kosík aj.) je nalzáme i v něm. dial. *Ochsenaugen*, *Uksnogn*, *Bull(en)auge*, ale to může být ovlivněno českými a polskými názvy, protože německé slovo je doloženo na území českém, slezském a východopruském (Havlová 2003: 403).

B) Na blatouch byly přeneseny i některé názvy podbělu, nejen v češtině. Podle Marzella 4, 851, kde je i nejbohatší výčet jmen, byly důvodem pojmenování zakulacené listy podbělu, jejichž obrys připomíná koňské kopyto. Nelze souhlasit s Budziszewskou (Budziszewska 236), že by se mělo vyjít ze sémantické motivace ‚květ velký jako kopyto‘. U nás je jen méně časté č. dial. *kopyto koňské* (Kosík), jinde je nalzáme např. v r. *белокопытник* (Ann. 78), s. botan. *konumau* (Simon.), něm. *Hufblätter*, *Föllifueß*, franc. *pied de cheval* aj. Že tyto názvy patřily původně rostlině *Tussilago*, podběl, dokazují dvě fakta. Jednak to, že u podbělu se podobné názvy vyskytují mnohem častěji a ve více jazycích: r. *белокопытник*, *копыто лошадиное*, *белокопытень*, ukr. lidové *копитняк*, *копитник*, *білокопитник*, č. lidové *koňské kopyto*, *podkova*, *podkovka* (Kosík), slk. *konské kopyto* (SSlKN), luž. botan. *kopytnik* (Lajnert), lidové *konjace kopyto* (Wjela), sln. *konjska stopinja*, *oslova stopinja*, *oselsko kopito* (Karlin), sch. *bjelokopitnjak*, *konjsko kopito*, *kopitnjak* (Simon.), b. *бело конумо* (Achtarov), dále něm. botan. *Hufblattich*, lidové *Hufblätter* aj., angl. *horse-hoof*, franc. *ungle de cheval*, *pied de cheval*, ital. *ugna di cavallo*. Ale důležitější je to, že jsou to u podbělu názvy doložené už ve starých herbářích jako *ungula caballina* či *pes asini*.

K méně častým názvům, jež byly přeneseny z podbělu na blatouch, patří br. dial. *мядзвежая лапка*, ukr. *латики* ‚blatouch‘ proti b. *меча стьпка* (= ‚medvědí tlapa‘) ‚podběl‘; i zde vychází sémantická motivace z tvaru listů.

V ruštině je botanickým názvem pro podběl *мать-и-мачеха*, ale Ann. 78 uvádí i r. dial. *мачиха* ‚blatouch‘. Na staré zaměňování podbělu (*Tussilago farfara*) a blatouchu ukazuje i to, že se ve starých herbářích i blatouch nazýval *tussilago* či *farfurium*.

C) Český dialektický název blatouchu *masleničky* (Kosík) je těžké oddělit od českého dial. *máselničky* (Hadač 1994), něm. *Butterkrug*, *Butterfaß*, angl. *butter-pumps* aj., jenže všechny tyto názvy označují stulík, *Nuphar luteum*. U stulíku se názvy vycházející z ‚máselnice‘ či ‚džbánek‘ snadno vysvětlí tím, že jejich plody mají tvar džbánku. Název džbánu je východiskem např. pro ruské názvy stulíku, pro botan. *кубышка*, lidové *гличок*, *гличики желтые*, *горлачики*, br. botan. *гарлачык*, lidové *гличыкі*, *куўшынкi*, *гаршчокi*, *жбанкі* apod., *жоўты збанок*, *банька* aj. (Rasl. svet 186n), ukr. botan. *гличики жовті*, dial. *кубышка*, *куўшинчик жоўтий* aj.; časté i v něm. *Kanne*, *Kannenblume*, *Kruuk*, *Wasserkrieglech*, *Schmalzkübelein*, *Pülle* aj.

Názvy stulíku žlutého (*Nuphar luteum*) a leknínu bílého (*Nymphaea alba*) se odlišují až v moderní botanické terminologii, před tím se názvy obou vodních rostlin lišily jen adjektivem ‚bílý‘ a ‚žlutý‘, např. u MatHáj označovalo starší č. *lekno žluté* ‚stulík‘, kdežto *lekno* aneb *stulík bílý* ‚leknín‘ (Machek 1954: 40),

obdobně luž. *žolta husyčka* ‚stulík‘ : *běta husyčka* ‚leknín‘, br. *гарлачык жоўты* : *гарлачык белы*, tak i v dalších slovanských jazycích, a nejen tam: něm. *gelbe Wasserlilie* : *weiße Wasserlilie*. Proto nepřekvapí, že i br. *лакно* znamená jak ‚leknín‘, tak i ‚stulík‘ (Rasl. svet 186 a 187); pro nás je důležitější, že označuje i ‚blatouch‘ (Rasl. svet 193).

D) Stejně názvy pro měsíček zahradní (*Calendula officinalis*) a blatouch v r. dial. *ноготный цвет*, *болотные ноготки* (Ann.) vysvětlíme nejlépe podle velkých žlutých květů, pro obě rostliny charakteristických. I když ve starých herbářích se *Calendula* nazývá i *Caltha*, nevychází přenesení názvu od blatouchu k měsíčku, ale naopak. Tento typ názvů je totiž častější u *Calenduly*, a jen zde je snadno pochopitelný: plody měsíčku připomínají zahnuté drápy, odtud název *Calenduly* ve stč. *nehtek*, č. lidovém *pazurek*, *pazourky*, *nehtík*, *nahetky*, v slk. *pahnostky*, *pahnostky*, *nahátka* (Machek 1954: 253–254), v p. *nogiet(ek)*, *nagiet(ek)*, *nagiątek*, *nagiętek*, *nokcie*, *paznogietek* (SW), r. botan. *ноготки*, br. *наготки* a ukr. *нагідки*, s různými obměnami v nářečích.

E 1) Často se na blatouch přenášejí názvy pryskyřníku, zejména pryskyřníku prudkého (*Ranunculus acer*). Např. č. lidové *záruška*, *zaruž(i)*, *žárůž*, *žaruží*, *žaružina* apod., vše ‚blatouch‘; v slovenštině je *žaružlie močiarne* přímo botanický název pro *Caltha palustris*, ale jsou i lidová synonyma *žaruž*, *žaružie*, *žaružka*, s dalšími obměnami *žahrůška*, *žalužie*, *oružlie* (zde se v lidové etymologii chápal *za-* jako préfix a bylo nahrazeno jiným préfixem *o-*). Pryskyřník označuje už stč. *zaruzie*, dále č. *zarouš*, *zarouž*, *zaruž*, *zaružel*, *zaruží*, *žaruží*, *žaružina*, *zaružinka*, *žaróch*, *žarouž*, *žaruž*, *žaruž(ek)*, *žerout(y)*, *žrout*, *žaroužel*, *žeružel*, *žeružen* (vše Jirásek 1957: 250), slk. *žahrůška*, hl. *žeruš*, *žoruš* (to bylo, mimochodem, přejato do němčiny jako *Sorusch*, v. Marzell III 1233), stp. *žorąsz*, p. *žeruža* (SW), br. dial. *жаружа*, *заруха*, *заруза*, *зараза* (Rasl. svet 76). Že tyto názvy patřily původně pryskyřníku, o tom svědčí nejen širší doložení názvů, ale i jeho etymologie, i když není zcela jistá. Pryskyřník prudký, *Ranunculus acer*, je často pojmenován podle toho, že jeho šťáva působí na kůži pryskyře, jak o tom svědčí i jeho český botanický název *pryskyřník*. Podle Machka 1954: 49 už Černý (v r. 1517) zná bylinu *pryskyřník*, „ješto svú ohnivostí na tělo vložený spryskuje“; MatHáj 166 přímo název *pryskyřník* zavádí do české nomenklatury pro *Ranunculus* a vysvětluje: „Ačkoli pryskyřník bylina obzvláště jmenuje se ta, kteráž latině flammula slove, ... však poněvadž tito ranunculi též moci jsou jako flammula, totiž že přiložením na tělo zpryskují a zžirají a jest věc velmi příjemná, bezpečná a užitečná bylinám od vlastních účinkův jejich jména ukládati. Protož na tento čas, nevědíce jim jiného jména českého, tyto ranunculos pryskyřníky jmenovati budeme“. Zdůraznila jsem Hájkovo „zžirají“, protože od rozežírání kůže vysvětluje název *žaruška* apod., *žerout* aj. Machek 1954: 50, též Machek 1968: 722, stejně vykládá Schuster-Šewc 1790 hl. *žeruš*, *žoruš*. Sémanticky přesvědčivá etymologie je oslabena jen množstvím jiných tvarů, které bychom všechny museli pokládat za sekundární, jakož i tím, že etymologicky průhledné tvary *žrout* apod. by mohly být výsledkem lidové etymologie. V každém případě jsou tyto názvy u blatouchu sekundární, vlivem toho, že obě rostliny kvetou žlutě.

E 2) Patrně i br. smolenské *казялец* ‚blatouch‘ (Rasl. svet 193) bylo přeneseno z názvu pryskyřníku prudkého, který má br. botan. název *казялец* (Kiselevskij), lidový *казінец*, *казакі*, *казіннік*, *kozy*, *казеліца* (Rasl. svet 75), rovněž ukr. dial. *козельці*, *козельчики*, *кізлики*, *кузлики* (Sabadoš 92) je *Ranunculus acer*. Ale tento název není u pryskyřníku původní. Je doma u kozlíku lékařského, *Valeriana officinalis*, neboť jeho kořen má charakteristický kozlí zápach: už stč. bylo *kozlik*, jež je dnes botanickým názvem, vedle něj najdeme i moravské *kozelec*, stp. *koziel*, *kozlek*, r. dial. *козелок*, *козельцовый корень*, ukr. dial. *козелики*, *козляк*. Proč se název kozlíku přenesl na pryskyřník, těžko vysvětlit, snad proto, že jak kozlík, tak pryskyřník byly rostliny léčivé.

F) Záměnu s jinou pryskyřníkovitou rostlinou, totiž s orsejem (*Ficaria verna*, dříve *Ranunculus ficaria*), nalézáme v ukr. dial. *пиінка* (Sabadoš 92) ‚blatouch‘, ale jako botanický název označuje v ukrajinštině orsej, stejně jako r. dial. *пионка*, *пиинка*, p. *pszonka* (Rostafiński 1900), sch. *пиеничица* (Simon.), mak. *пиеничка*, vše ‚orsej‘. Stejnou motivaci, jen že zrna nejsou označena jako pšeničná, mají i p. *ziarnoplon*, něm. *Erdgerste*, *Himmelsgerste*, s. *крупник*, č. *тапна*. Názvy vycházejí z toho, že orsej má jedlé hlízky, které sloužily jako potrava, zejména v dobách nouze. Důvodem přenesení na blatouch bylo to, že i blatouch mohl sloužit jako potrava: „цветочные почки ее /= калужницы/ иногда употребляются как суппорат каперсов“ (BSE 19, 453n). Obě rostliny se k tomu účelu i sbíraly do zásoby: „Kaczeniec (*Caltha palustris*), jako też ziarnoplon wiosenny (*Ficaria verna*) wykorzystowano w Finlandii tak powszechnie, iż ludność nie obawiała się głoda, jeśli się udał zbiór obu tych ziemiołódów“ (Moszyński 1962: 105). Motivace podle (pšeničného) zrní vznikla tedy zřejmě u orseje, jak o tom svědčí i bohatý výskyt v řadě jazyků, na blatouch byl název přenesen jen v ukrajinském dialektu.

Nemohu se nezmínit o práci V. Merkulovové (Merkulova 1967: 25n), která spojuje do jednoho „minipole“ šest rostlin: kromě blatouchu, stulíku a leknínu, o nichž v. C), sem řadí i d'áblík bahenní (*Calla palustris*), vachtu trojlistou (*Menyanthes trifoliata*) a upolín evropský (*Trollius europaeus*). V této skupině mají společný název minimálně dvě rostliny, častěji tři až čtyři. Blatouch zde má kromě mnou uvedených spojitostí shodné jméno jen s d'áblíkem, jenže první — *куруная слепота* — bych nepokládala za přenesení, ale samostatnou motivaci, v. zde b), a druhé — *купава* —, časté jako název většího počtu rostlin, jsem ve významu ‚blatouch‘ nemohla najít.

Sama ovšem (v. Havlová 2006) uvádím i další názvy, společné pro blatouch a další rostliny, ale zde se snažím uvést jen ty, kde je možno tyto spojitosti aspoň s mírnou pravděpodobností vysvětlit.

LITERATURA

Achtarov

Ахтаров Б., Давидов Б., Явашев А., Шосев М., Балабанова П.: *Материали за български ботаничен речник*. София 1939.

- Ann. Анненков Н. *Ботанический словарь*. Санктпетербург 1878.
- BER *Български етимологичен речник*. София 1962–.
- BSE *Большая советская энциклопедия*. Москва 1949–1958.
- Budziszewska Budziszewska W.: *Słownikaśkie słownictwo dotyczące przyrody żywej*. Wrocław – Warszawa – Kraków 1965.
- Buffa Buffa F.: *Vznik a vývin slovenskej botanickej nomenklatúry. K histórii odborného slovníka*. Bratislava 1972.
- ČJA *Český jazykový atlas*. Praha 1992–.
- Hadač 1994 Hadač E., Trnková-Součková M.: *Lidová jména rostlin z Podorličí*. Panorama 2, 1–16.
- Hadač 1996 Hadač E.: *Lidová jména rostlin v západních Čechách*. Sborník Západočeského muzea, Plzeň, Příř. 94, 5–22.
- Hladká 2000 Hladká Z.: *Přenesená pojmenování rostlin v českých dialektech*. Brno 2000.
- Havlová 2003 Havlová E.: *Oko v slovanských názvech rostlin*. Slavia 72, 391–408.
- Havlová 2006 Гавлова Е.: *Названия калужницы (Caltha palustris) в славянских языках*. In: *Ad fontes verborum*. Москва 2006, 85–102.
- Jirásek 1957 Jirásek V. – Zadina R. – Blažek Z.: *Naše jedovaté rostliny*. Praha 1957.
- Karlin Karlin M.: *Slovenska imena naših zdravilnih rastlin*. Ljubljana 1964.
- Kiselevskij Киселевский А. И.: *Латино-русско-белорусский ботанический словарь*, Минск 1967.
- Kitanov Китанов, Б.: *Ботанически речник български-латински-русски-английски-френски-немски*. София 1994.
- Kosík Kosík V.: *Slovník lidových názvů rostlin*. Praha 1941.
- Lajnert Lajnert J.: *Rostlinske mjena srbske-němske-lačanske, rjadowane po prirodnyh systemje*. Berlin 1954.
- Machek 1954 Machek V.: *Česká a slovenská jména rostlin*. Praha 1954.
- Marzell Marzell H.: *Wörterbuch der deutschen Pflanzennamen* (dilo dokončil H. Paul). Leipzig 1943–1979.
- MatHáj *Herbář jinak Bylinář...od doktora Petra Ondřeje Mattioli...na českau řeč od doktora Thadeáše Hájka z Hájku přeložený...Praha 1596*.
- Merkulova 1967 Меркулова, В. А.: *Очерки по русской народной номенклатуре растений*. Москва 1967.
- Moszyński 1962 Moszyński, K.: *O sposobach badania kultury materialnej Praslówian*. Wrocław-Kraków-Warszawa 1962.
- Rasl.svet *Раслінны свет. Тэматычны слоўнік*. Minsk 2001.
- Rost. Rostański J.: *Słownik polskich imion rodzajów oraz wyższych skupień roślin*. Kraków 1900.
- Sabadoš Сабадош, І. В.: *Атлас ботанічної лексики української мови*. Ужгород 1999.
- Sauerhof Sauerhof, F.: *Etymologisches Wörterbuch der Pflanzennamen. Die Herkunft der wissenschaftlichen, deutschen, englischen und französischen Namen*. Stuttgart 2004.
- Schuster-Šewc Schuster-Šewc H.: *Historisch-etymologisches Wörterbuch der ober- und nieder-sorbischen Sprache*. Budyšin 1978–1996.
- Simon. Симоновић Д.: *Ботанички речник*. Београд 1959.
- Slav. drevn. *Славянские древности. Этнолингвистический словарь*. Москва 1995–.
- SlStp *Słownik staropolski*. Wrocław-Warszawa-Kraków 1953–.
- SsIkN *Slovník slovenských nářečí*. Bratislava 1994–.
- SW Karłowicz J. – Kryński A. – Niedźwiedzki W.: *Słownik języka polskiego*. Warszawa 1900–1927.
- Šulek 1879 Šulek B.: *Jugoslavenski imenik bilja*. Zagreb 1879.
- Wjela Radyserb-Wjela, J.: *Serbske rostlinske mjena*. Budyšin s.a.¹

¹ Zpracováno za podpory grantu GAČR 405/07/1092.

ÜBERTRAGUNG DER PFLANZENNAMEN

Der Artikel befasst sich mit Übertragungen der Benennungen von einem Pflanzennamen zum anderen. Die Beispiele stammen hauptsächlich, wenn auch nicht ausschliesslich, von Benennungen der Sumpfdotterblume (*Caltha palustris*) in slavischen Sprachen.

Eva Havlová
Ústav pro jazyk český AV ČR
etymologické oddělení
Veveří 97
602 00 Brno

